

Carla's nieuwsbrief voor maart
(en januari/februari)

Lieve lezers,

Wat is er gebeurd in het landschap van je eigen leven? Ik noem het zo, want het leven is als een driedimensionaal schilderij – je eigen meesterwerk. Net als een persoonlijk schilderij, is het ook een weergave van wat er zich aan de binnenkant van onze psyche afspeelt. Het is onze psyche die zichtbaar wordt. Onze levens zitten daarom vol van metaforen.

Ik heb deze kennis al een tijdje geleden opgedaan, maar pas recentelijk is deze kennis een innerlijk weten voor me geworden. Het is levendig voor me geworden als onderdeel van opgroeien of van mijn teruggang, hoe je het ook wilt zien. Mijn brief aan jullie is dit keer erg persoonlijk.

Velen van ons hebben de film *Titanic* gezien. Als we ooit een groot gebaar van het ego willen zien, hoeven we niet verder te kijken. Dit monster van ijzer dat zogenaamd onzinkbaar was, botste tegen met arrogante volle snelheid op een ijsberg en verdween in de bevroren diepten. Ik heb deze film drie keer gezien. Ik wilde begrijpen waarom het me zo ontroerde. Het meest indrukwekkende moment voor mij is het onvrijwillige geluid van het grootste berouw van de boot juist voordat het totaal de macht verliest en onder het water glijdt. Het grote ijzeren gevaarte wordt dan langzaam gereduceerd tot roest en rommel in perfecte machteloosheid.

Nou, beste lezers, dit is uiteindelijk het lot van elk ego! Ego zal worden opengescheurd, sterven en oplossen. Gelukkig zijn zij onder ons die zichzelf toestaan om opengescheurd te worden terwijl we nog steeds leven! Ik zal toelichten wat ik bedoel met een persoonlijk verhaal.

Ik ben nu een jaar gescheiden van Aaron. Aaron is degene die me seksueel wakker schudde toen ik 34 jaar oud was en hij 19, zoals ik beschreef in *Gods Callgirl*. Aaron die dertig jaar later terug in mijn leven kwam en mijn vrouwelijkheid aanwakkerde. Dit is het verhaal van *Desire, Awakening in God's Woman*, mijn tweede boek dat in Australië eind maart wordt uitgegeven. Aaron die uiteindelijk tekort deed aan mijn verwachtingen en ik heb verlaten.

Recentelijk, heb ik toegegeven aan mijn eenzaamheid, niet om het gescheiden wonen van Aaron, maar om het leven in het oordeel over enkele karaktertrekken van Aaron. Natuurlijk, zei mijn geest, stond ik totaal in mijn recht over het denken op de manier zoals ik dat deed. Maar dan, zoals Aaron er altijd is om mij te herinneren, blijkt dat de waarheid niet in het denken schuilt. Liefde zit niet in denken. Liefde heeft gewoon lief, zonder angst. Liefde heeft lief, ongeacht of iemand oordeelt of weggaat. Dat is wat Aaron leerde te doen. Hij is een oudgediende van anderen die zijn excentrieke zelf verlaten, en onderscheidt maakt in datgene wat hem in staat stelde om voordeel te halen uit de ervaring: zijn capaciteit om te houden van, ongeacht wat dan ook. Aaron is liefhebbend, en is niet bang om dat te laten zien. Hij is geen romantische minnaar, maar iemand die jouw aanwezigheid bevestigt en jouw talent om lief te hebben.

Het is deze liefde die me oprolde, terwijl het allemaal gebeurde voordat ik ooit met Aaron sprak. Die liefde die in Aaron is, is gewoon Liefde, dezelfde als in ons allemaal. Zodra ik mezelf toestond om het verdriet van het verlies te voelen, het verdriet om wat ik mezelf had aangedaan, het verdriet van oordelen, het verdriet dat ik had veroorzaakt – zodra dat

gebeurde, kwam er Liefde in de ruimte die mijn gebroken hart had gemaakt. Een beeld van de Titanic op mijn televisie leidde tot dit moment.

Ik voelde mijn verdriet terwijl ik zonk naar de diepten van mijn ontkende gevoelens. Ik voelde het verdriet van een vrouw wier leven was gered door een man die verdronk; nee, niet de jonge vrouw, maar van een vrouw – één van velen aan boord – wiens relatie was beschadigd door jaren van uithoudingen en ontkennen. Deze vrouw begreep eindelijk dat ze was lief gehad door haar man. Nog veel belangrijker, ze begreep eindelijk dat zij had lief gehad, en dat alles wat ze ooit wilde liefhebben was. Ze realiseerde zich dat ze in staat was om lief te hebben, en dat liefhebben het meest natuurlijke en meest heerlijke is in de wereld. De Titanic is maar een symbool van een groot, sterk, inflexibel en zelfrechtschapen ego dat zal eindigen in de diepten der wateren voordat het een bestemming van waarde bereikt. Water is het symbool van emoties, van voelen, van onze vrouwelijke kant. Maak van dit verhaal wat je wilt. Ik bied het je aan als voeding voor je ziel, met liefde voor jou, want ik heb geleerd om lief te hebben zonder angst en voorwaarden.

Carla

P.S. Mocht je het je afvragen: dit betekent NIET dat Aaron en Carla weer bij elkaar zijn in op de conventionele manier. Het betekent wel dat we meer dan ooit de liefde erkennen die tussen ons is.

